

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯƠI BẢY

THUYỀN TRÊN SA MẠC

Thanh Cửu Hoàn Kim Bối Dao tuy nặng nề, song giáng xuống rất nhanh, mặt bàn bị chạm, đứt làm hai phần.

Dao nhắm người, người không việc gì, mặt bàn vô tội lại hứng lấy tai vạ.

Chẳng ai biết tại sao người áo đen lại tránh khỏi nhát dao như trời giáng.

Bọn đại hán đứng bên ngoài, quan chiến, đang vui mừng đó, bỗng sững sờ, cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi bất thành linh bật cười.

Lão Nghiêm cười to hơn hết, đứt tràng cười, lão cao giọng thốt:

-Chẳng có gì lạ cả! Nhị ca chúng ta nương tay, trước hết là chém bàn, để cảnh cáo tiểu tử, làm cho hắn khiếp vía mà nhảy đi, nếu hắn còn ngoan cố chẳng chịu chạy trốn, thì nhát dao thứ hai sẽ hỏi tội hắn. Như vậy, hắn chết cũng chẳng oán trách được ai.

Mọi người reo lên phụ họa:

-Phải đó! Người luận đúng quá. Dao hạ lưu tình, chứ nếu không thì hắn dù có ba đầu sáu tay cũng vị tất tránh được.

Nhưng đại hán râu quăn lại xuất hạt to bằng hạt đậu, hắn tự hỏi nhát dao được phát xuất rất chuẩn, thế mà đối phương vẫn tránh được như thường. Và đối phương tránh cách nào, hắn cũng chẳng hiểu nổi.

Trước sự cổ vũ của đám thủ hạ kia, đại hán không thể chần chờ nữa, hắn lấy lại bình tĩnh, cười lên khanh khách thốt:

-Các anh em xem đây này, qua nhát dao thứ hai của ta, đầu hắn sẽ lìa khỏi cổ.

Người áo đen lạnh lùng:

-Dao pháp của người dùng để chặt bào, chẻ ghe, dẫn củi, đốn cây thì được, chứ muốn giết người... thì còn lâu người mới toại nguyện nổi. Mà có lẽ cái việc giết người chỉ là một giấc mộng dài suốt đời người.

Đại hán râu quăn đỏ mặt, thẹn quá thành giận quát:

-Chứ dao pháp như thế nào mới giết được người? Còn người?

Người áo đen nhẹ nhàng vuốt vỏ kiếm, điềm nhiên đáp:

-Dao pháp sát nhân, ít ra cũng phải như thế này!

Động tác của y nhanh quá, bọn đại hán không thể nào nhận định kịp từng cái nhích tay, bất quá họ mơ hồ cảm thấy thanh trường kiếm tuột vỏ, rồi ánh thép chớp lên, y bắt đầu cử động khi y bắt đầu thốt, câu nói vừa dứt là động tác đó cũng vừa tròn.

Động tác tròn, chẳng phải y vung kiếm chém ai, mà y rút kiếm ra khỏi vỏ, đặt thanh kiếm nằm ngang nơi đùi.

Đại hán râu quăn còn đứng tại chỗ, chưa phát xuất đao thứ hai, dù hấn cao giọng với đồng bọn.

Hắn chưa xuất thủ, song gương mặt của hắn thoáng biến đổi từ từ, những thớ thịt trên gương mặt đó giật giật, kế tiếp là hắn giương tròn đôi mắt, trông suýt vọt ra ngoài.

Người áo đen không hề nhìn hắn.

Y thản nhiên hỏi:

-Người mình bạch chưa?

Đại hán râu quăn rung rung giọng áp ứng:

-Ta... ta... mình bạch rồi!...

Một tiếng cộp vang lên, hoà lẫn với tiếng thép ngân dài, đại hán buông đao, đao rơi xuống nền, chừng như thân hình hộ pháp của hắn cùng ngã xuống đồng thời.

Toàn thân hắn chẳng có một vết thương, riêng nơi yết hầu có một điểm đỏ.

Thanh trường kiếm đặt ngang đùi, vẫn còn nằm tại chỗ, người áo đen xuất thủ như thế nào, lúc nào? Không một đại hán nào nhận định kịp.

Và vết thương giết người chỉ là một điểm đỏ, rất nhỏ, bất quá bằng đầu ngón tay, lại chẳng có chút máu chảy ra. Thực sự chảy ra, điểm đỏ đó có thể do máu đọng, nhưng điểm đó đó sẽ biến thành máu tím trong phút chốc, cùng với toàn thân phát lạnh vì đứt thở của đại hán.

Người áo đen không nhìn đại hán râu quăn, cũng chẳng nhìn mấy người kia, cứ vuốt tay lên thanh trường kiếm còn nằm nguyên trên đùi y.

Bọn đại hán há mồm, le lưỡi, mồm và lưỡi cứng đờ, lưỡi chẳng thụt vào nổi, mồm cũng chẳng khép lại nổi.

Lão Nghiêm biến sắc mặt xanh rờn, rung rung người, chập choạng lùi lại, vừa lùi vừa rung rung giọng hỏi:

-Tên đâu?... Sao chưa bắn ra?...

Chưởng quỹ rời khỏi quày chẳng rõ từ lúc nào, chợt hiện cạnh lão Nghiêm đang tay tát mạnh vào mặt lão, tát hơn mười lượt.

Lão Nghiêm bị đánh đau quá, suýt hôn mê. Lão kêu lên rồi rít:

-Đại ca!... Đại ca ơi! Sao lại đánh đệ?

Chưởng quỹ hét:

-Ta không đánh người thì phải đánh ai? Vừa rồi người đã nói gì?

Lão Nghiêm sợ hãi:

-Bất quá... bất quá... đệ muốn anh em phóng tiễn...

Chưởng quỹ cười lạnh:

-Người có biết tên phát ra rồi, ai phải chết chẳng?

Lão Nghiêm đáp nhanh:

-Tự nhiên... là tiểu tử phải chết!

Chưởng quỹ lập tức tát thêm cho lão mấy tát tai nữa, đoạn quát to:

-Người là cái quái gì, dám gọi người ta là tiểu tử? Người có biết vị bằng hữu đó là ai chẳng?

Lão Nghiêm sững sốt:

-Chứ hẳn là ai?

Chưởng quỹ lại tát thêm mấy tát tai nữa:

-Ta cấm người giở giọng xác láo đối với vị bằng hữu đó, người nghe ta nói gì chứ?

Lão Nghiêm rung giọng:

-Nghe rồi, đại ca! Nghe rõ rồi!

Chưởng quỹ buông tay, không nói tiếng gì nữa, quay mình bước tới người áo đen, cung cung kính kính cúi đầu chào, rồi nở nụ cười :

-Bọn anh em có mắt không trông, nên chẳng biết được Nhất Điểm Hồng từ Trung Nguyên giá lâm sa mạc, cái tội thất lễ đó, tại hạ xin nghiêng mình thọ nhận, mong anh hùng đại xá cho!

Từ ngôn ngữ, cử động, con người đó tỏ rõ là một lão hồ ly.

Trước khi đến với người lạ, hẳn trị tội người nhà, giả như người lạ có bất mãn người nhà thì niềm bất mãn đó phải tiêu tan nửa phần với cách xử sự của hẳn.

Hắn vượt tự ái con người đúng lúc rất kịp thời.

Giả như con người áo đen có muốn tác thêm oai, y cũng chẳng làm trò xuất thủ khi chủ nhân biết lỗi.

Đó là thủ đoạn trên giang hồ, khách giang hồ không ngần ngại áp dụng tùy thời khắc cứu vãn tình hình, chứ chẳng phải áp dụng vì khiếp sợ mà cầu tình. Và khi thủ đoạn đó được áp dụng rồi, đối phương đương nhiên phải đáp lễ, nếu không thì mang tiếng là ngông cuồng, ngạo mạn, không có tư cách hào kiệt võ lâm.

Người áo đen đương nhiên là Nhất Điểm Hồng. Và hiển nhiên hai người gù lưng, sọc rỗ mặt kia phải là Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn.

Nhất Điểm Hồng không hề ngẩng mặt lên, đôi mắt chú vào thanh trường kiếm, y không tỏ lộ một cử chỉ nào chứng tỏ là có thấy chưởng quỹ đánh lão Nghiêm, có nghe chưởng quỹ quát tháo lão Nghiêm.

Y thản nhiên thốt bằng quơ, không hướng về ai, nhưng người có trách nhiệm không thể không chú ý:

-Ta đã nói, bình trà đó không uống được! Hãy đổi bình khác cho ta!

Chưởng quỹ giật mình.

Ít nhất đối phương cũng phải đáp lại mấy tiếng, qua cái vẻ cung cung kính kính của hẳn chứ?

Nhưng hẳn không lấy làm điều. Chẳng rõ hẳn không lấy làm điều là vì khiếp sợ hay vì kiên nhẫn, hay vì một lý do nào khác, hẳn lại cười vuốt, rồi thốt:

-Phải! Phải! Phải! Trà không uống được thì phải thay trà.... thay gấp! Phải, phải, phải!

Người nhà mang trà đến.

Hắn chụp lấy bình trà, hắn không để người nhà dâng. Nhưng Nhất Điểm Hồng thản nhiên tiếp lấy bình trà, rồi thản nhiên quăng ngay xuống nền, lạnh lùng thốt:

-Trà này uống sao vô! Mang bình khác ra đây!

Bọn đại hán biến sắc mặt xanh rờn.

Song chưởng quỹ bình tĩnh như thường, trái lại hắn còn điểm một nụ cười, hắn nói vuốt một câu:

-Phải, phải, phải! Đổi bình trà khác gấp! Phải đổi mới được!

Bình trà được mang ra, hắn lại tiếp lấy, hai tay dâng lên, hắn trầm nghĩ:

-Lần này thôi nhé, nếu người không chịu hiểu đạo lý, thì chắc là ta không nói chi hơn! Ta khoá miệng để cho tay chân cử động!

Ngờ đâu, Nhất Điểm Hồng vẫn không nghe hắn nói gì.

Một tiếng xoảng vang lên, chiếc bình trà rơi xuống nền, vỡ ra từng mảnh, nước bắn tung toé.

Y lạnh lùng thốt:

-Trà nào uống không được!

Chưởng quỹ hơi mất bình tĩnh, tuy vậy hắn vẫn gọi người lấy bình trà khác, rồi trầm nghĩ:

-Thử xem người còn đập vỡ nữa được chăng?

Nào hay, Nhất Điểm Hồng liên tiếp đập vỡ tám bình trà, gương mặt y vẫn lạnh lùng, trước sau, y chỉ thốt vắn vện một câu:

-Trà này không uống được!

Hoặc giả cùng lắm, y tiếp thêm mấy tiếng:

-Mang bình khác cho ta!

Đến lúc đó, mọi người biết rõ y cố ý làm như vậy, chứ chẳng phải trà ngon trà dở. Biết được như vậy rồi, họ càng sợ hơn, bởi Nhất Điểm Hồng định gây sự rõ rệt.

Người nào cũng xuất hạt ươi đầu.

Chưởng quỹ vừa cười vừa hỏi:

-Phải có thứ trà nào, các hạ mới uống được?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Trà không thúì là uống được!

Chưởng quỹ bật cười to:

-Thế trà lúc nãy thúì à?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Ừ!

Chưởng quỹ phì cười:

-Các hạ chưa nhấm một hộp nào, sao lại biết là trà thúì!

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Chỉ cần nhìn tay người mang ra, ta cũng biết trà thú vị hay không thú vị.

Chưởng quỹ chớp mắt:

-Thế à?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Trà không thú vị, tay họ thú vị, trà vẫn không uống được như thường!

Chưởng quỹ nhìn thanh trường kiếm nơi đùi y, rồi bật cười khanh khách:

-Không lẽ tay chúng thú vị thật sự? Tại hạ ngửi thử xem sao!

Hắn bước tới, nắm bàn tay lão Nghiêm, lấy chân hất mạnh đao lên, tay kia chụp nhanh cán đao.

Ánh thép chớp lên. Lão Nghiêm rú một tiếng, ngã xuống.

Chưởng quỹ cầm bàn tay của lão Nghiêm còn rỏ máu ròng ròng đưa lên mũi ngửi.

Rồi hắn cười vang, thốt:

-Không thú vị lắm! Bất quá, chỉ hơi tanh máu có một chút thôi!

Chừng như hắn cho là câu nói đó thú vị lắm, nên hắn lại cười lớn hơn. Chỉ có mỗi một mình hắn cười. Bọn đại hán im thin thít, mặt xanh rờn.

Còn ai cười được chứ? Chính hắn cũng không cười, nhưng tiếng hắn vừa phát ra, nghe như ma rên, quỷ gào.

Hắn nhìn Nhất Điểm Hồng, thầm nghĩ:

-Như vậy, đã đủ cho người chưa? Người đến đây, gây sự, ta đấu dịu như thế là quá đáng rồi đấy nhé?

Đến người gù lưng và người mặt sẹo rồi cũng không khỏi than thầm

Nhưng cả hai lấy làm lạ tại sao người đó ước hẹn Nhất Điểm Hồng tại đây, lại chưa xuất hiện?

Người đó còn chậm trễ là Nhất Điểm Hồng còn làm khổ bọn này thêm.

Lạ thay, con người của Nhất Điểm Hồng như bằng thép đúc, hình vóc thép, tạng phủ thép, mà tâm hồn cũng xa vắng luôn.

Ai nao nóng, xót xa, lo sợ mặc ai, y vẫn thản nhiên như thường như chẳng thấy, chẳng nghe chi cả.

Chưởng quỹ cười cười một mình trơ trẽn quá, cuối cùng cũng phải ngưng cười, rồi y lấy bình trà, hai tay đưa lên lên:

-Hơn hai mươi năm qua, tại hạ chưa từng tỏ vẻ cung kính với bất kỳ ai. Có lẽ đôi tay này không đến nỗi thú vị, mong các hạ nể tình uống một ngụm cho vui vẻ với nhau!

Bình trà đó, do hắn chạy đi lấy.

Nhất Điểm Hồng không nhìn hắn, mà chỉ nhìn bình trà, từ từ thốt:

-Thì ra người là Bán Thiên Phong?

Chưởng quỹ cười nhẹ:

-Một cái hiệu thấp hèn, đâu đáng được anh hùng đề cập đến?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Thảo nào mà người chẳng sống đến ngày nay! Không ai tưởng nổi một con người như người mà là Bán Thiên Phong.

Bán Thiên Phong gật đầu:

-Các hạ nói đúng! Trước mắt những bằng hữu chân chính, tại hạ không thể dám nghĩ mình là Bán Thiên Phong! Bất quá... tại hạ chỉ là một con trùn, con tiểu trùn.

Hắn bật cười lớn, tiếp:

-Phải! Một con tiểu trùn! Bởi là tiểu trùn nên có bao giờ được các hạ chiếu cố, hạ mình kết giao. Cái hân hạnh đó chắc còn lâu lắm tại hạ mới hy vọng được các hạ ban cho!

Nhất Điểm Hồng bĩu môi:

-Đúng vậy! Người chỉ là một con tiểu trùn, và tay của người cũng thúi như thường, tay người không thơm gì hơn tay của bọn kia!

Gương mặt của Bán Thiên Phong vốn vàng vọt biến xanh nhợt, hắn rung giọng nói:

-Các hạ... thực sự... các hạ muốn...

Một tràng cười trong trẻo từ bên ngoài vang lên, vọng vào nhà làm Bán Thiên Phong giật mình ngưng bật câu nói dở chừng.

Tràng cười dứt, một giọng nói cũng trong trẻo ấm dịu tiếp theo:

-Thế ra, bàn tay của Bán Thiên Phong cũng thúi nữa sao? Ta muốn ngửi xem có thật sự như vậy chăng!

Câu nói dứt, một thiếu nữ bước vào, tốc vắn bánh, vận áo màu đỏ.

oOo

Bên ngoài, gió đập từng cơn, cát cuốn hừng hực, ai đi trong sa mạc tất bị cát bám đầy người, như chó ươi lặn đất. Nhưng Hồng y thiếu nữ lại sạch phi thường, toàn thân không vấy một hạt cát.

Không khí trong gian nhà trầm đọng với xác chết, với máu, thiếu nữ mang nụ cười bước vào, vẻ tươi đẹp của nàng quét tan cái âm u nặng nề, chẳng khác nào một trận mưa xuân tưới trên những nụ hoa héo.

Tất cả đều cảm thấy mình bất lực trước một tiên nữ giáng trần và sẵn sàng làm mọi việc do nàng sai khiến.

Dĩ nhiên không ai nói với ai một tiếng nào.

Hồng y thiếu nữ bước đến trước mặt Bán Thiên Phong, điểm nụ cười duyên:

-Tay của người thúi thật sao?

Bán Thiên Phong không biết nên khóc hay nên cười. Hắn là một con hồ ly, lúc đó cảm thấy mình như thừa thãi.

Hắn lí nhí:

-Cô nương... tại hạ...

Hồng y thiếu nữ lại cười:

-Đôi bàn tay trắng như thế kia, có thể nào thú? Ta không tin đâu!

Rồi nàng cầm tay Bán Thiên Phong.

Một thiếu nữ đẹp, cười duyên, cầm bàn tay với vẻ âu yếm trù mẩn, lại cất tiếng dịu dàng. Trên thế gian này có nam nhân nào không thích cái cảnh đó. Dù ngủ mộng, chưa chắc đã có cảnh đó, nói gì mộng thành sự thật.

Bán Thiên Phong sống sờ sờ như kẻ mất hồn.

Nhất Điểm Hồng không hề biến đổi thần sắc. Tuy nhiên y nhìn thoáng qua người gù lưng và người rỗ mặt, chừng như hỏi:

-Các người có nhận ra nàng chăng?

Người gù lưng và người rỗ mặt cùng đưa mắt nhìn nhau, trong tâm tư, một cái tên vừa hiện ra, cái tên đó là:

-Thạch Quan Âm!

Nếu nàng không là Thạch Quan Âm, hẳn nàng cũng có liên quan gì đến bà ấy!

Bỗng nhiên nàng xuất hiện tại đây, sự kiện này có ý nghĩa chi?

Bỗng một đạo ngân quang chớp lên. Kế tiếp, một tiếng người rú. Bán Thiên Phong chập choạng lùi lại ba bước, rồi ngã nhào, hôn mê luôn.

Hồng y thiếu nữ cầm một thanh đao nhỏ, mũi đao còn cắm bàn tay của Bán Thiên Phong, máu tươi rỏ ròng ròng.

Nàng lấy đao cầm tay lúc nào? Nàng xuất thủ lúc nào? Chẳng ai thấy cả!

Nàng bật cười khanh khách:

-Bàn tay này đâu có thú! Bất quá hơi tanh máu thôi!

Bọn đại hán cùng hét lên, cùng nhào tới.

Hồng y thiếu nữ chớp mắt, khoa bàn tay đẹp một vòng trước mặt cười sáng sủa:

-Các người muốn gì đây. Là nam nhân lại hiệp bầy hiệp lũ định hiếp đáp một thiếu nữ à? Không biết thẹn sao?

Rồi ngân quang chớp lên.

Hai đại hán đi đầu cùng rú lên, cùng ngã ngược lại, mặt ngửa ra, máu tươi từ yết hầu vọt ra như vòi.

Một thiếu nữ đẹp, mảnh mai, vừa cười vừa hạ sát hai mạng người nhanh hơn một nháy mắt.

Không ai tưởng tượng nổi, mà cũng chẳng ai dám tiến tới nữa.

Nhìn những vòi máu phun ra, Hồng y thiếu nữ thở dài:

-Cái danh của Nhất Điểm Hồng có khác? Giết người không thấy máu, chỉ có thanh kiếm vấy một điểm hồng. Làm được việc đó, nào phải dễ dàng.

Nàng quay qua Nhất Điểm Hồng, điểm một nụ cười, tiếp:

-Người xem kia, bắt quá ta dùng một khí lực mà máu chúng chảy quá nhiều, người nào trông thấy cũng phải tởm. Sao cho bằng người, giết người có cái vẻ văn nhã quá chừng!

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng nhìn nàng, lạnh lùng thốt:

-Vô luận là ai giết người không thể là một việc văn nhã được.

Hồng y thiếu nữ bật cười khanh khách:

-Tuy nhiên, phải nhìn nhận là người giết người khác hơn thiên hạ, sự giết người của người đứng là một nghệ thuật.

Trong khi đó, Tiểu Huỳnh len lén lui về phía hậu, định đến gần khung cửa sổ trong cùng, xa xa cục diện, ra lệnh cho bọn đại hán bên ngoài phóng tiến.

Bỗng Hồng y thiếu nữ đảo mắt về phía gã, gọi gã:

-Làm cái gì thế?

Nàng cười nhẹ, phân bua với mọi người:

-Xem kia, cái tên đó có đáng ghét không? Gã định gọi người ta bên ngoài phóng tiến đó. Thật là bại hoại vô chừng.

Tiểu Huỳnh lạnh người, không dám nhích tới một bước.

Hồng y thiếu nữ thở dài, dịu giọng tiếp:

-Rất tiếc là những mũi tên đó không làm chết người được! Không tin các người xem đây.

Nơi cửa sổ, tên vẫn còn chong vào như thường. Nàng bước đến một khung cửa ung dung đi, như chẳng hề trông thấy có mũi tên nhắm ngay nàng.

Nàng đến gần, mũi tên vẫn bất động. Nàng đưa hai ngón tay kẹp lấy mũi tên rút vào trong nhà, rồi cũng với hai ngón tay đó, chẳng biết nàng đánh tréo làm sao, mũi tên gãy làm đôi.

Các đại hán còn lại như ngừng thở, thừ người nhìn nàng.

Nàng cười nhẹ:

-Các người kỳ quái à? Thực ra cũng chẳng có chi đáng lấy làm lạ. Bởi chỉ có những người sống mới bắn tên được, chứ kẻ chết rồi làm sao phóng tiến?

Tiểu Huỳnh rung rung giọng:

-Cô nương... cô nương đã giết tất cả bọn chúng rồi?

Hồng y thiếu nữ thở dài:

-Người nghĩ xem, nếu có người sống, nhắm ta mà bắn thì ta làm sao vào nhà? Ta làm sao dám chứ? Cái gan của ta nhỏ lắm, hơn nữa ta không có tài như Nhất Điểm Hồng.

Tiểu Huỳnh cảm thấy đôi chân nhũn lại, bất giác hấn ngã sụm xuống.

Bỗng Nhất Điểm Hồng hỏi:

-Sao cô nương biết danh hiệu tại hạ?

Hồng y thiếu nữ điềm nhiên:

-Tại sao ta không biết danh hiệu người? Người là người ta khâm phục nhất, trong tâm ta, trước mắt ta, người là thần tượng mà. Hà huống ta đến đây là để tiếp đón người!

Nhất Điểm Hồng cau mày:

-Tiếp đón tại hạ?

Hồng y thiếu nữ hỏi lại:

-Chứ người không ước hẹn gặp ai tại đây à?

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Có!

Hồng y thiếu nữ mỉm cười:

-Hiện tại, họ có việc gấp, không đến được. Họ nhờ ta đến tiếp đón người.

Bọn đại hán trong khách sạn dở khóc dở cười.

Trời! Nhất Điểm Hồng đến đây, chỉ để chờ một người, thế mà y đã làm điên đảo bao nhiêu người!

Giả như thực sự y đến đây để sanh chuyện, thì còn tai hại cho họ đến đâu nữa!

Hồng y thiếu nữ mỉm cười tiếp:

-Ta đã đến rồi, thì người đi theo ta chứ?

Nhất Điểm Hồng trầm ngâm một chút:

-Đi!...

Hồng y thiếu nữ lại cười:

-Người chưa muốn đi? Người định hạ sát tất cả bọn này hay sao chứ? Nếu thế thì hay lắm. Bình sanh ta từng hy vọng có một ngày nào đó, trông thấy tận mắt người giết người!

Nhất Điểm Hồng không đáp, nắm hai được dây cột người, bước ra ngoài.

Hồng y thiếu nữ nhìn người gù lưng và người rỗ mặt một thoáng, cau mày thốt:

-Người bắt hai người làm chó, để kéo theo người, tại sao không tìm hai tên đáng dập dẹp hơn một chút! Lôi kéo cái thứ lọ lem theo người như thế này, thì còn gì thể diện người? Tốt hơn, nên cho chúng về quê đi!

Về quê! Bàn tay nàng chớp lên, thanh đao đã xẹt tới yết hầu người gù lưng.

Nhưng một tiếng coong vang khẽ, vỏ kiếm của Nhất Điểm Hồng đã chạm thanh tiểu đao.

Hồng y thiếu nữ hỏi:

-Người không nỡ để chúng chết à?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Tại hạ muốn giết ai, là tự mình động thủ, chẳng hề mượn tay người khác!

Hồng y thiếu nữ mỉm cười:

-Người cho là ta cướp cái việc giết người của người?

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

-Cái việc giết người, chẳng ai cướp được tại hạ. Chẳng ai dám làm cái việc đó!

Hồng y thiếu nữ bật cười khanh khách:

-Người yên trí. Mẫu người đó, ta có muốn giết cũng không hạ thủ nổi. Ta gồm hạ thủ lắm!

Người gù lưng và người rỗ mặt biết là sự tình bất lợi rồi. Bởi diễn biến không thuận tiện, trái ngược với mọi sự dự tính của họ.

Bọn phản thần Quy Tư quốc và Ngô Cúc Hiên đã hẹn gặp Nhất Điểm Hồng tại sa mạc khách sạn, sao bất ngờ lại thay đổi chủ ý?

Hồng y thiếu nữ đưa y đến địa phương nào nữa?

Hành tung của nàng bí mật quá, chắc chắn là nàng có lại lịch phi thường, nhưng nàng là ai, sao lại làm tay sai cho bọn phản thần Quy Tư quốc?

Không lẽ Thạch Quan Âm cấu kết với chúng?

Người gù lưng và người rỗ mặt vô cùng nghi hoặc. Song không vào hang hổ, làm sao bắt được hổ con? Sự tình như vậy, họ không còn do dự được nữa, họ không còn chọn cách nào cách được nữa.

Bước ra cửa rồi, họ giật mình, dừng chân lại.

Một con thuyền? Tại sa mạc lại có một con thuyền?

Tại sa mạc, cái danh từ thuyền đương nhiên bị xoá nhòa trong ngôn ngữ con người. Bởi từ nghìn xưa đến nghìn sau, chẳng ai dùng thuyền. Có thể bảo những người sinh trưởng tại sa mạc, chưa từng rời sa mạc đi đó đi đây, bình sinh không biết thuyền là cái vật chi.

Đương nhiên cả ba người, từ Nhất Điểm Hồng đến người gù lưng và người rỗ mặt, ai cũng kinh dị.

Thuyền từ đâu đến? Thuyền đi trên cát?

Thuyền dài nhưng hẹp, đầu thuyền chạm khắc rất đẹp, đuôi thuyền cũng thế.

Họ chưa vào thuyền, nên chưa rõ bên trong trang trí như thế nào, chứ bên ngoài thì có rèm châu che phủ.

Có châu có ngọc, hẳn phải hoa lệ rồi.

Thì ra, nàng ngồi trong thuyền đó đến đây, cho nên cát không vây mình nàng. Nhưng thuyền di động như thế nào trên cát?...

Hồng y thiếu nữ giục:

-Lên thuyền chứ! Thử người ra đó làm gì thế?

Nhất Điểm Hồng chớp mắt không đáp.

Hồng y thiếu nữ mỉm cười:

-Chắc người cho rằng thuyền không thể di động?

Nhất Điểm Hồng buông cộc lốc:

-Ừ!

Hồng y thiếu nữ lại cười:

-Thì người bước lên thuyền đi, rồi sẽ biết!

oOo

Ai khách thì lưu ý đến con thuyền, trong thuyền nhưng người gù lưng lại chú tâm đến đáy thuyền.

Đáy thuyền có hai mảnh ván dài, như những bản gỗ trượt tuyết, kết chung với những thân trúc vô cùng trơn bóng.

Thuyền thì thường thường làm bằng gỗ, nhưng thuyền này phần lớn lại làm bằng trúc. Do đó, thuyền lướt đi rất nhẹ, vả lại đi trên cát thì có chi nước?

Trên thuyền có hai đồng tử, cũng mặc áo đỏ như thiếu nữ.

Hai đồng tử này canh chừng một đàn chim ưng to lớn, được đặt dài theo hai bên thuyền, nơi khoảng giữa sàn thuyền và đáy thuyền.

Chim ưng được cột vào thuyền, đường dây khá dài, như dây kéo thuyền.

Khi tất cả lên thuyền rồi, hai đồng tử vút roi vào khoảng không, kêu lên tróc tróc mấy tiếng.

Lập tức đàn chim ưng vỗ cánh bay đi. Thuyền do đường dây cột nơi mình chúng bị lôi theo, bay với chúng.

Thuyền bay giữa khoảng không, dưới ánh dương quang, dây cột chim ưng lại bằng bạc, chớp chớp lên. Nếu đứng dưới sa mạc nhìn lên, phải thích thú mà thấy một hiện tượng phi thường vậy.

Hồng y thiếu nữ cười nhẹ hỏi:

-Đi như vậy, cũng dễ chịu đấy chứ?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Ừ !

Hồng y thiếu nữ tiếp:

-Hơn nữa, người cưỡi thuyền này, đi tìm ai chắc chắn là dọc đường chẳng bị ai phát hiện ra người, chẳng ai theo dõi được người! Vĩnh viễn không ai tra cứu được hành tung của người! Người nằm mộng cũng không tưởng nổi là hôm nay lại được phi thuyền vượt sa mạc.

Một người nào đó trong thuyền, cười mấy tiếng, rồi thốt:

-Cho nên tại sa mạc, người ta gọi con thuyền này là quỷ thuyền.

Câu nói vừa dứt, một người vệt tấm rèm từ phía sau bước tới. Nhưng thân hình vừa lộ ra liền thụt vào, đoạn cười tiếp:

-Bên ngoài có gió mạnh, sao Hồng huynh không vào trong?

Người vừa lộ ra đó, có gương mặt hình tam giác, làn da vàng. Một gương mặt choắt chéo, như gom tụ tất cả tai mắt mũi miệng vào một chỗ.

Nơi cằm có mấy sợi râu chuột, chừng như bị lửa lấp nên ngả màu vàng vàng, lại quăn queo.

Một chiếc đầu chó có khảm đôi mắt chuột, con người không khả ái chút nào, lại có giọng nói rất dịu ảm, chẳng ai hiểu nổi sự tương phản đó.

Cho nên chẳng ai tin được âm thanh vừa rồi, do con người đó phát ra.

Người gù lưng nhìn người rõ mặt, cả hai như thăm nghĩ:

-Có phải là vị danh sĩ người Hán, họ Ngô tên Cúc Hiên chăng? Thảo nào mà Nhất Điểm Hồng chẳng cho là một con người khó chịu nhất đời.

Trên thuyền còn có hai người khác nữa, khả ái hơn người đầu chó mắt chuột.

Hai người này vận áo gấm, một người mặt vuông, mày rậm, mắt to dù không giận cũng có oai như thường. Y tỏ ra từng điều khiển hơn là bị điều khiển.

Còn người kia chưa nói đã cười, gương mặt lộ rõ niềm hoà khí, có phong cách sang trọng song dường tượng một phú thương hơn là một quan thuyền, một trưởng giả.

Cả hai có mớ tóc vàng vàng, quần queo, hiển nhiên với mớ tóc đó, họ phải là người ngoại quốc, và người ngoại quốc trong sự việc này phải là người Quy Tư quốc.

Họ có mặt trên thuyền, thuyền lại đến tận khách sạn sa mạc, thế tại sao họ viện lẽ có việc khẩn cấp, không đến được để cho Hồng y thiếu nữ ra mặt?

Họ lừa Nhất Điểm Hồng lên thuyền? Lừa y để làm gì?

Hai người Quy Tư quốc trông thấy Nhất Điểm Hồng liền vòng tay chào.

-Tráng sĩ vất vả quá chừng!

-----oOo-----